

Література

1. Кишенько В. Д., Гончаренко Б. М., Лобок О. П. Сценарний підхід до розроблення автоматизованої системи керування виробництвом хліба // Харчова промисловість, 2016, № 19, С. 113-118.
2. Пупена О. М., Ельперін І. В., Міркевич Р. М. Сучасні стандарти інтегрованого керування і шляхи їх впровадження в Україні // Наукові праці Національного університету харчових технологій, 2017, Т. 23, № 1, С. 25–41.
3. Эльперин И. В., Ладанюк А. П., Кабальский Г. В. Современные распределенные микропроцессорные системы управления технологическими комплексами // Пробл. упр. и информатики, 2000, № 5, С. 130-136.

УДК: 338.439.5

Катерина Гончарова

Здобувач вищої освіти ступеня доктора філософії

Харківський національний економічний університет ім. Семена Кузнеця

Ekateryna.Honcharova@i.ua

СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ РОЗВИТКУ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ ПО ВИРОЩУВАННЮ СОНЯШНИКА З УРАХУВАННЯМ ІННОВАЦІЙ

MODERN TECHNOLOGIES OF DEVELOPMENT OF AGRICULTURAL ENTERPRISES FOR SUNFLOWER GROWING TAKING INTO ACCOUNT INNOVATION

СОВРЕМЕННЫЕ ТЕХНОЛОГИИ РАЗВИТИЯ СЕЛЬСКОХОЗЯЙСТВЕННЫХ ПРЕДПРИЯТИЙ ПО ВЫРАЩИВАНИЮ ПОДСОЛНЕЧНИКА С УЧЕТОМ ИННОВАЦИЙ

Анотація .Досліджено теоретичні та організаційні аспекти сучасних технологій розвитку сільськогосподарських підприємств по вирощуванню соняшника з урахуванням інновацій. Враховуючи стратегічне значення даної галузі сільського господарства її перспективність не викликає сумніву. Аналіз стану виробництва та ефективності насіння соняшнику сьогодні має високу актуальність.

Abstract. Theoretical and organizational aspects of modern technologies of development of agricultural enterprises on sunflower cultivation taking into account innovations are investigated. Given the strategic importance of this sector of agriculture, its viability is beyond doubt. Analysis of the state of production and efficiency of sunflower seeds is highly relevant today.

Аннотация. Исследованы теоретические и организационные аспекты современных технологий развития сельскохозяйственных предприятий по выращиванию подсолнечника с учетом инноваций. Учитывая стратегическое значение данной отрасли сельского хозяйства ее перспективность не вызывает сомнения. Анализ производства и эффективности семян подсолнечника сегодня имеет высокую актуальность.

Соняшник відіграє все більшу роль в формуванні фінансових результатів в сільськогосподарських підприємствах. Про це свідчать конкретні дані. Так у 2000 році посівна площа соняшнику в Україні дорівнювала 2942,9 тис. га., в 2010 році – 5782,9 тис. га., а в 2019 році – 6073, 4 тис. га. Крім того зростала не тільки посівна площа соняшнику, а його урожайність. Зокрема, у 2000 році вона була рівною 12,2 ц/га, в 2010 році 12,8 ц/га, а в 2019 році 22,4 ц/га. Слід також відмітити, що соняшник є однією з найбільш рентабельних сільськогосподарських культур, а також відрізняється невимогливістю до технологічних аспектів виробництва. Проте, нинішні тенденції розвитку та економічний стан сільськогосподарських підприємств визначають необхідність пошуку резервів підвищення ефективності його виробництва з урахуванням екологічної складової.

Незважаючи на велику кількість досліджень і численні публікації, питання формування ефективності виробництва насіння соняшнику в сільськогосподарських підприємствах вимагають подальших досліджень. Зокрема, це стосується обґрунтування соціально-

економічних засад, шляхів підвищення урожайності, дотримання сівозмін, встановлення взаємозв'язку між рівнем інтенсивності виробництва насіння соняшнику та величиною прибутку, а також рівнем беззбитковості. Тому, недостатня вивченість зазначених питань, їх науково-теоретична значимість та практична цінність зумовили вибір теми дослідження, його мету і спрямованість поставлених завдань.

Методологічним основам технологіям розвитку сільськогосподарського виробництва присвячено достатньо багато праць вітчизняних фахівців: В. Г. Андрійчука, П. П. Борщевського, П. І. Гайдуцького, В. П. Галушко, М. Я. Дем'яненка, О. Ю. Єрмакова, М. Й. Маліка, В. Я. Месель-Веселяка, Б. Й. Пасхавера, П. Т. Саблука, О. М. Шпичака, Г. В. Черевка, В. В. Юрчишина та ін.

В аграрній сфері економіки нашої країни розвиток інноваційної діяльності занепадає внаслідок кризи, що спричинена військовими діями, зменшенням ринків збуту продукції, недосконалої законодавчої бази, недостатності державного стимулювання інноваційної діяльності, обмеженості внутрішніх і зовнішніх джерел фінансування інновацій та неможливості їх швидкої мобілізації, низького рівня інвестиційної привабливості галузі, а, особливо, відсутності інновацій та сучасних технологій виробництва і вирощування сільськогосподарської продукції[3, ст. 65-67].

Сучасний стан аграрної галузі обумовлюється глобальним впливом технологічної модернізації, яка не завжди є доцільною і не відповідає дійсним потребам та можливостям сільськогосподарських виробників. Тому Україна, прагнучи дотримуватися основних принципів агроінноваційного розвитку, має враховувати особливості й можливості вітчизняного сільськогосподарського виробництва та необхідність впровадження технологічної безпеки, перевірки наявних і впроваджуваних технологій.

Аналіз можливостей використання та проблем адаптування прогресивних технологій у сільському господарстві, можна зробити висновок про те, що задля подолання низького рівня інноваційно технологічної оснащеності аграрної галузі необхідно здійснити низку змін, які, у першу чергу, мають стосуватися:

- інституційно-правового забезпечення щодо методів ведення сільського господарства;
- активізації розвитку аграрної науки та інтелектуального потенціалу АПК;
- покращення рівня підготовки і підвищення кваліфікації працівників аграрної галузі;
- стимулювання державної фінансової підтримки сільськогосподарських підприємств, зайнятих інноваційною діяльністю;
- залучення інвестицій щодо впровадження науково-технічних досягнень у виробництво;
- реалізації відповідних програм і стратегій розвитку інноваційної діяльності у сільському господарстві;
- розробки та впровадження дієвих механізмів стимулювання нововведень в аграрній сфері;
- державної підтримки ДіР в галузі селекції, генної інженерії та нанотехнологій;
- формування організаційно-економічного механізму технологічної безпеки аграрної галузі;
- підвищення конкурентоспроможності аграрної продукції в контексті еко- та біорозвитку тощо.

Література

1. Інноваційні трансформації аграрного сектора економіки : [монографія] / [О. В. Шубравська, Л. В. Молдован, Б. Й. Пасхавер та ін.] ; за ред. д-ра екон. наук О. В. Шубравської ; НАН України, Ін-т екон. та прогноз. – К., 2019. – 496 с.
2. Коденська М. Ю. Закономірності розвитку аграрно-промислового виробництва та ефективність його функціонування / М. Ю. Коденська, С. А. Сегеда // Економіка АПК. - 2019. - № 6. - С. 30-39.
3. Петров В. М. Технічне забезпечення інноваційних технологій у
4. рослинництві / В. М. Петров // Економіка АПК. – 2018. – № 2. – С. 100.

5. Тимофеева Г.В. Стратегические цели развития производства масличных культур в регионе в условиях вступления в ВТО / Г.В. Тимофеева, А.В. Беликина // Вести Волгогр. Гос. Ун-та. Сер.3, Экон. Экол. - 2013.- №2 (23). - С. 27-36.

6. Державний комітет статистики України [Електронний ресурс]. – URL:<http://www.ukrstat.gov.ua/>

Лариса Гордієнко

*к.е.н., доцент кафедра бухгалтерського обліку та консалтингу,
ДВНЗ «КНЕУ ім. Вадима Гетьмана»,
2000lorik@gmail.com*

ТЕНДЕНЦІ РОЗВИТКУ ІНОВАЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ

TRENDS IN THE DEVELOPMENT OF THE INNOVATION PROCESS

ТЕНДЕНЦИИ РАЗВИТИЯ ИНОВАЦИОННОГО ПРОЦЕССА

Анотація. Розглянуто теоретичні та організаційні аспекти запровадження інноваційного процесу на підприємствах, проблематику їх використання та застосування, теоретичну базу даних процесів у науковій літературі.

Abstract. The theoretical and organizational aspects of introduction of innovation process at the enterprises, problems of their use and application, theoretical database of processes in scientific literature are considered.

Аннотация. Исследованы теоретические и организационные аспекты внедрения инновационного процесса на предприятиях, проблематику их использования и применения, теоретическую базу данных процессов в научной литературе.

Основним з шляхів розвитку економіки України є вибір інноваційної діяльності. Інноваційний розвиток в Україні переживає не найкращі часи свого становлення та розвитку, що пов'язано, перш за все, з політичними подіями, епідеміологічною ситуацією в світі взагалі та постійними процесами перерозподілу сфер впливу. Дія позитивної динаміки показників, що намітилась останнім часом, її ефективне функціонування є однією з найважливіших задач для національної економіки України. Її вирішення значною мірою залежить від тенденцій розвитку інноваційної діяльності і використання ефективних ринкових механізмів управління на підприємствах. Однак проблемний технічний і організаційний рівень виробництв та у недостатній мірі фінансування інноваційної діяльності не дають можливості повною мірою розвиватися. Одним з найбільш ефективних напрямків забезпечення ефективності промислового виробництва є пошук таких умов його функціонування, які сприяли б розвитку інноваційної діяльності, спрямованої на розробку і використання результатів наукових досліджень, що дають можливість здійснити реструктуризацію, відновлення основних виробничих засобів, удосконалювати технологію, організацію і управління виробничим процесом.

Інноваційна діяльність нерідко трактується як діяльність, зв'язана з використанням новітніх технологій. Керівники підприємств намагаються в тому або іншому вигляді здійснювати інноваційну діяльність самостійно, для цього створюють спеціально дочірні структури або інноваційно-технологічні центри, покликані просувати і використати інноваційної продукції. З цією метою залучають фахівців які вміють розбиратися у патентно-ліцензійній діяльності, охороні інтелектуальної власності та інших складниках, що необхідні для комерційного використання у інноваційній діяльності. Але не завжди зусилля мають певні результати. Однією з важливих проблем у інноваційній діяльності є проблема організації саме цієї діяльності, тобто саме проблема управління.

Як правило, проблема якісного управління інноваційною діяльністю на підприємствах вирішується за рахунок залучення високо кваліфікованих менеджерів зі сторони і постійного навчання персоналу. Проте виникають проблеми іншого характеру – все більше стає нестача управлінського персоналу високого рівня. Навчання ж персоналу дуже часто виявляється